

„Rýchlo, Lola!“ Capitano ma poháňal popri vitrínoch.

Pokračovali sme cez labyrint tajných miestností a chodbičiek, z ktorých by som sa nikdy sama nevymotala. Snažila som sa byť v tesnom závese za Capitanom, ktorý sa náhlil v spleti všetkých týchto chodbičiek, až kým sme neprišli k úzkej chodbe, ktorá viedla k železným dverám. Na dverách sa v životnej veľkosti vynímala hlava vlka z čierneho železa a za ňou boli dva prekrížené meče. Oči mal zo šedého kameňa. Tie oči! Zdalo sa mi, akoby na mňa striehli, vyzývali ma. Vlk pôsobil naozaj skutočne, papuľu mal takmer pri mne, doširoka otvorenú a zuby vycerené. Ak by zrazu vyskočil z dverí vrčiak a cvakajúc zubami, vôbec by som nebola prekvapená.

Vedľa mňa začal Capitano mrmlať neznáme slová, ktorým som nerozumela, akési talianske zaklínadlá, ktoré vyzerali ako dáky starodávny rituál. Pri tom dvíhal ruky, mával nimi pred vlčou hlavou, potom sa silno zaprel do rukovätí oboch mečov a potiahol ich nadol. Meče slúžili ako dve páky. Tvár vlka sa zrazu rozpolila a otvorili sa tajné dvere. Na druhej strane ukrývali špirálovité kamenné schodisko, ktoré sa spúšťalo hlboko do tmy.

Čakala som, dúfajúc, že Capitano vojde dnu, no ten len kúsok odstúpil od okraja schodiska, aby som mohla okolo neho prejsť.

„Odtiaľto už musíš ísť sama. Ja sa musím vrátiť na stretnutie.“

Po týchto slovách sa otočil na päte a nechal ma stáť samú na vrchu schodiska.

Nakukla som dolu, do tej čierňavy, a srdce mi divo búšilo. Musím to zvládnuť. Nico je na konci týchto schodov. Nevedela som sa zmieriť s myšlienkou, že je vystrašený a sám na tomto zvláštnom mieste. Vystrela som ruky pred seba, končekmi prstov som prechádzala po studenej kamennej stene a snažila sa odhadnúť svoju polohu. Pomaly som spravila svoj prvý krok a začala som zostupovať do tmy.

Šúchajúc sa popri stene som pomaly zostupovala dolu, krok za krokom, až kým som sa nedostala na koniec schodiska. Tu som začala poslepiačky hmatať okolo seba, až kým sa mi nepodarilo dotknúť sa studenej kovovej kľučky na dverách. Pevne som ju uchopila a potiahla tak silno, ako som len vládala. Dvere sa so stonaním otvorili a odhalili úzku kamennú chodbu osvetlenú fackami. Stála som pod miestnosťami, čo patrili Kontráde. Pred sebou som zbadala dvere s maličkým